

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1526/2025
28.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Маринковић, адвокат из ..., против туженог „Електропривреда Србије“ а.д. Београд, ради утврђења ништавости одредбе анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5150/24 од 15.01.2025. године, у седници одржаној 28.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5150/24 од 15.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5150/24 од 15.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5150/24 од 15.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2603/24 од 11.10.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца АА да се утврди да је ништава одредба члана 4. Анекса уговора о раду број .../... од 05.02.2015. године, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.182, закљученог између Привредног друштва за производњу, прераду и транспорт угља „Рударски басен Колубара“ д.о.о. Лазаревац, као правног претходника туженог АД „Електропривреда Србије“ Београд и тужиоца АА, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације; одбијен тужбени захтев тужиоца АА да се утврди да је ништава одредба члана 1. Анекса уговора о раду .../... од 22.03.2016. године, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.283, закљученог између туженог АД „Електропривреда Србије“ Београд и тужиоца АА, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације; одбијен тужбени захтев тужиоца АА да се утврди да је ништава одредба члана 1. Анекса уговора о раду број ...-.../... од 10.01.2017. године, у делу у којем је наведено да

се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.405, закљученог између Привредног друштва за производњу, прераду и транспорт угља „Рударски басен Колубара“ д.о.о. Лазаревац, као правног претходника туженог АД „Електропривреда Србије“ Београд и тужиоца АА, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације; одбијен тужбени захтев тужиоца ББ да се утврди да је ништава одредба члана 4. Анекса уговора о раду број .../... од 03.02.2015. године, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.133, закљученог између Привредног друштва за производњу, прераду и транспорт угља „Рударски басен Колубара“ д.о.о. Лазаревац, као правног претходника туженог АД „Електропривреда Србије“ Београд и тужиоца ББ, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације; одбијен тужбени захтев тужиоца ББ да се утврди да је ништава одредба члана 1. Анекса уговора о раду број ... -.../...-... од 17.02.2017. године, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 2.355, закљученог између Привредног друштва за производњу, прераду и транспорт угља „Рударски басен Колубара“ д.о.о. Лазаревац, као правног претходника туженог АД „Електропривреда Србије“ Београд и тужиоца ББ, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације; одбијен тужбени захтев тужиле ВВ да се утврди да је ништава одредба члана 4. Анекса уговора о раду број .../.../... од 04.02.2015. године, у делу у којем је наведено да се основна зарада запосленог одређује на основу коефицијента посла од 1.770, закљученог између Привредног друштва за производњу, прераду и транспорт угља „Рударски басен Колубара“ д.о.о. Лазаревац, као правног претходника туженог АД „Електропривреда Србије“ Београд и тужиле ВВ, због повреде права на једнаку зараду за исти рад и рад исте вредности и због повреде забране дискриминације; те одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) - ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости одредаба анекса уговора о раду, закључених између тужилаца и правног претходника туженог, у делу којим је утврђен коефицијент за обрачун основне зараде, а правноснажном пресудом је утврђено да тужбени захтеви нису основани. О овом праву тужилаца, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредаба материјалног права из члана 9. став 2, члана 104, члана 171. и члана 172. Закона о раду, као и члана 103. и 109. Закона о облигационим односима код утврђене чињенице да су општим актима послодавца - Одлуком о изменама и допунама Одлуке о систематизацији послова у ПД за производњу, прераду и транспорт угља РБ „Колубара“ доо Лазаревац од 16.01.2015.

године и Одлуком о изменама Одлуке о коефицијентима послова у ПД за производњу, прераду и транспорт угља РБ „Колубара“ доо Лазаревац од 30.01.2015. године, која је исправљена Одлуком од 02.02.2015. године, предвиђене измене у систематизацији радних места, као и коефицијенти за обрачун основне зараде за свако од радних места, и да су у складу са тим Одлукама и закључени предметни анекси уговора о раду. Такође, код утврђења да оспореним одредбама анекса није повређено правило о једнакој заради за исти рад или рад исте вредности код послодавца предвиђено чланом 104. став 2. Закона о раду. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

У парницама из радних односа, ревизија је по одредби члана 441. ЗПП увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека и тада се о дозвољености ревизије одлучује према вредности предмета спора у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Предмет спора у овој парници је утврђење ништавости одредбе анекса уговора о раду који је тужила закључили са туженим и његовим правним претходником, у делу који се односи на коефицијент за одређивање основне зараде запосленог. Дакле, тужбени захтев тужиле не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа, у смислу одредбе члана 441. ЗПП, што значи да ревизија тужилаца није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић